

У Новоме Саду 20. јануара 1886.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

Балканско полуострво.

Прошлост ти знамо
Од многих лета,
Од многих века;
То и ти знадеш, —
Ал шта те чека?

Чека те душман
Да се распудиш;
Чека те пријан,
Да му се нудиш.
Чека те ближник
Са скупи дари;
Чека те даљник
Да с тобом ћари.
Чекају те шкаре
Што радо кроје,
Чека те свако
У замке своје.

Ал мачимо се њи, —
Шта чекаш ти?

Чекаш ли зар да
Црно забели.
Да хладни даси
Постану врели;
Да буде, што се
Још никад збило,
Да јастреб крепи
Голубу крило?
— Чекаш ли шеве
Печене с гора,
Ил спас од туђих
Дипломачора?

— Чекаш ли да те
Нацаком текну,
Ил да те само
Цивилизвекну,
Па да ти ругом
Обложе ране,
Тепажући ти:
„Цивилизвекане!“

Ил можда ништа не чекаш више,
Већ што се снази несложној пише,
Да један уздах пеп'о распири,
А жртвеник нам опет замири,
А један синак — ма који буди —
Да скупи жуди из наших груди,
Да збере искре из наше крви
И здружен барјак подигне први,
Да чује, види, осети свако:
Пруће је ломно, ал сноп је јак.

Ако то чекаш,
Бог ти га дао.
Не буде л' скоро,
Онда је јао.

Кр. Змај

Шетња по свету.

XV.

Наш народ вели: „Свети Сава Дунав замрзава“ али то се ове године није испунило. Свети Сава је уместо љутог мраза донео југовину, те се откравила земља и снег почео топити, те ако и даље устраје, то ћемо брзо по Дунаву моћи лађом пловити. А ако се при свој југовини ипак што смрзло, то може бити само европска дипломација и памет у државника појединих народа.

Европска дипломација непрестано издаје ноте, али по истима нити ко свира нит игра. Издавачи су ту, али бадава кад немају публике. Оно, ни те ноте нису истините, већ фаличне, па није ни чудо, што се на исте нико не обзире. До душе вели се, да је европска дипломација сложна, да све европске велесиле једно и исто хоће, али ја, који путујем по свету, знам, да се те велесиле тако исто слажу, као што се на пример слажу позоришне критике у „Застави“ и „Бранику.“ Но ја се највећма бојим тога, што велесиле хоће да „мире“ свет, јер мирећи свет почупаће се међу собом. Где год су хтели унети мир, свугде су донели рат, па зебем, да се и данашње „мирење“ не излегне у општи рат.

Него на послетку тога се не треба бојати, док нам је таквог мудрог државника, као што је Андрашија. Римски аугури и бабе картаре нису према њему ништа, јер аугури и бабе прорицали су, па се од тог ипак нешто догодило, дочим Андрашија више ништа не прориче, по што се никад до сад није то догодило, што је он прорекао, али за то се прави важан, те озбиљним дипломатским лицем говори о ономе што је целом свету познато. После кише цео свет зна, да је падала киша, али кад ко тад устане и озбиљним лицем рекне: „Ја сам још пре три дана знао, да ће у то и у то доба падати киша,“ а међу тим се зна, да је дотични човек прорицао најлепше време, онда да богме да се таквом човеку само смејати морамо. Да је такав „дипломата“ и наш стари познаник г. гроф Андрашија, то је он сам доказао својом најновијом интерпелацијом у мађарској горњој кући.

Али ако европска дипломација свира са фаличним нотама, то не свирају ни државници балканских народа лепше. Овамо фаличне ноте, онамо покидане жице, па није чудо, што се народима тај „европски концерт“

нимало не допада. Запушили су уши, да не чују свирку, и затворили су очи, да не виде музиканте, али то баш и јесте оно, што је зло, јер да се народи друкчије владају, одмах би боље било. Требали би за пример узети како се публика влада према обичним рђавим и немилим концертима. Просто у таквим случајевима неће да плати улазак, или ако ко и иде, тај извиди концерташе, те ови јадници морају да се селе са својим фаличним нотама и са својим хегедама са покиданим жицама. Не би згорег било, кад би се овом примеру следовало и према дипломатским нотама и концертима. Но за тако што као да немају народи воље, већ непрестано допуштају, да рђави музиканти свирају и да их ови за нос вуку.

Ено, сад је дошла на ред Грчка. Само не знам, на кога ће управо Грчка завојштити. Оно да боме да се вели, да ће се са Турском заратити, али откад је српска напредњачка влада преварила народ, те место у Стару Србију упала у Бугарску, од тог доба ваља увек балканске дипломате као разроке људе питати: „Куда ћете? Куд мислите или пак куд гледате?“ Него ова најновија „грческа мудрост“ не допада ми се нимало, но није била мудрост ни у државника српских и бугарских. Да су се сви државници лепо сложили, па кад је у Пловдиву букнула буна да су сви са својим војскама упали у Турску и ослободили тамошње српске, грчке и бугарске земље, сад би славној Европи могли показати — шипак. „Грчка ватра“ пак можда ће и планути, али ће се угасити за краће време, него што јој требало да плане, а народи ће питати, тумарати и сатирати се по мраку, као што су и до сад чинили.

Међу тим на мађарском сабору са свим је друкчије. Ту нема мрака, већ се све износи на светлост. Тако се изнело на видело, да један министар плаћа

ПОДЛИСТАК.

Звонарица лија.

Хумореска М. М. . . братовића.

(Наставак).

Тек сада почеше о лову и звонарици лији говорити, а Гавре ће рећи:

„Господин лајтман, ја се увјек чудим, како сте Ви на то дошли, да лисици звоно објесите?“

„Ну, велика ми чуда!“

„Бог ме јест, та је до ујутро у равноте Котару.“

„Вараш се, велика је њезина парохија и ође, док она нашу и осталих осам коншијских компанија обигра, доћи ће и св. Саво.“

„Бог ме ја мислим да ће она са звоном без престанице трчати, а како је брза ако окрене горе у Лику, би ће до сутра у врх Далмације.“

„Може она окренути и доље преко Т. у Шлавонију.“

„Е, онда ће у Дмитровици „добро јутро“ назвати.“

„А што вели Дмитар?“

„А! — Он Вам се, господине, жив поједе; мисли сирота да је вам то срна била, па кад сам му каза, да сте

ју ћели још вечерас г. оберстару оправити, рече ми, да њему сада више туј ставка не има.

Ја сам му зада ријеч, да ћу вас за њ молити, па тога не што укоражило.“

„Врага?“

„Јест бога ми.“

„Добро си га намацарио, само му не смијеш истине казати, јер је заборавањ, па чешће заборавањ врата или окно, ће живад лежи, затворити, а ето видиш, да тих вражијих лисица доста имаде, могла би се која у шталу увући, па ми то живади подавити, а ође на селу, ће се увјек меса добити не може кренати од глади, да живади не има.“

„Не бојте се, неће тај више нигда заборавањ.“

„Боже дај.“

„Сад ја, господине, идем.“

„Ајде, али не казуј никоме.“

„Нећу валај, ни ћаћи своме.“

„Дмитар је шпија на Гавру, па ће га упитати:

„Дакле?“

„Не бој се овога пута, само не смијеш више нигда заборавањ живад добро затворити.“

„Не бој се, нигда више, а теби брате вала.“

Преко горе лежи селце Т. а у њему станује лугар Ра-

много мање порезе, него остали поседници земље, а такођер се у сабору тврдило, да један присни Тисин пријатељ будзашто продаје државна добра. Поред тога изнело се на видело још много других незаконитости, што и ако се изнело на светлост, ипак не показује нашу отаџбину у лепој светлости.

Сад је само питање, шта је по народе боље: да ли онај мрак на Балкану, или ова светлост у Угарској?

Ја о том питању нећу да разбијам главу, него ћу се владати као бугарски кнез, који је нашем краљу у Пилзену јавио: „Четрнаест кригли“ пива смирио сам, ваше величанство!“ па ћу с тога отићи на пиво, те ће можда и мене прогласити свет као великог војсковођу и државника, као што је то учинио тај свет према кнезу Батенбергу.

А донде остајте ми сви здраво!

Милисав.

У Ш Т И П Ц И.

Кнез Црне-Горе путује. Он путује, а други стрепе, да ће сад да им се скрја то чак.

Гарашанин не може да се начуди енглеској влади. Она је отступила, а овамо нису је на то нагонили ни кољем ни моткама.

Дакле у Енглеској долази и опет Гледстон. Чудновато! Он увек долази у оно време, кад треба неким и неким узвикнути: „себи руке!“

Чудни су ти Грци. Добро су се наоружали; многу су војску подигли, а по свој прилици неће ратовати. Но у Србији су још чудноватији. Они нит су се добро

дан, који на ту шуму пази. То је чојк озбиљан и одважан, мало се цркве држа, али му је православје свето било.

Трећи дан у младу неђељу, како је лија дар овна разблудника добила, крене се наш лугар прије зоре у своју шуму, па кад је у сред шуме на разкршће доша, чује озго са врха нагло звоњење, помисли да су нечије козе од његова или села Л. преко ноћи у шуми остале, па их ваљда мрки вук низ пут жури. Заклони се за букву, а диљку огледа и напери уз пут на ону страну од куд звоњење допире, па своју обичну псовку кроз зубе пусти:

„Молеса га и небеса сапела, ако се само надрепо, не ће даље.“

Још из далека на путу спази лугар, ће нешто низ-брдо трче, а ш њиме и глас клепке долази, те с путем у долину замакну. Радан још боље и чвршће шару напери, па кад се из долине помоли, одмјери од ока, штроц — па ни варнице, штроц други и трећи пут, ал' и опет ни варнице, а приказа се на сред пута упањила и звјерла, што и од куда то нешто на њу штроца.

Радану се косе најешиме и помисли, како њега његова пушка још нигда до сада изневјерила није, а данас баш у младу неђељу одмјери три пута, па ни варнице, е — то чист посо није па поче на глас Бога и младу неђељу у помоћ звати.

спремили, нит су многу војску подигли, а опет су ратовали.

Онај, који је последњег четвртка умр'о, а кога последњег петка саранише звао се Суботић. Са недељом није имао посла, јер је вредно делао и био ваљан и најобилатији наш књижевник.

У угарском сабору доказивали су посланици, како Чивути праве од сламе лажна вина. Не ваља нам ни вода у овој земљи јер нам топи села, а не ваља нам ни крв, јер се не можемо никако да сложимо.

Читам, да су о св. Сави биле по целом Српству забаве. Ако је то истина, онда је само тако могло бити, ако на Германа није нико мислио.

Унија у Пожеги, није испала по жељи, па смутљивци нису ништа ни пожњели.

Ө.

Ђира. Даклем они, на којима се кола саломила (Петровић и Милутиновић), који су пали у немилост, ти су добили пуну пензију.

Спира. А они, који су стекли милост и амнестију, добили су у накнаду три године полицајнога надзора.

Ђира. Шта велиш на то?

Спира. А шта ћу да велим. У Србији је сад канда пробитачније пасти у немилост него у милост.

Звонарица лија чувши лугаров глас, а ваљда је и опазила, ће он крстећи се рукама маше, — шмрц у грм.

Видећи лугар, да се ота приказа само крста боји, с граби пушку у левицу, а десницом се безпрестанице крсти и виче:

„Боже, помози мени грешнику! Св младо неђељице, помози ти мени!“

Тако крстећи се и Бога зазивајући прелети за неколико минута сву шуму и није се уставео до више куће нашега поручника Јове.

Идући мимо куће опази га Дмитар и поздрави:

„Добро јутро г. Лугару!“

„Бог Дмитре!“

„Бог ме сте ви уранили.“

„Тако се тревило.“

„Јели г. лајтман код куће?“

„Јест.“

„А јели се уста?“

„Није још, — знате дошао је прекасно из кумпаније.“

„Поздрави га.“

„Добро — добро, оћу.“

Чим је Лугар у кумпанију пред цркву дошо, стане, сними капу и почне се крстити, што ваљда већ одавно радио није.

Исповест.

Не да застрем леђа
Од навале круте;
Не да згрејем ребра
Од мећаве љуте,
Већем да обнажим
Nebratinska lica, —
За ото ми треба
Бугар-кабаница

Један Нерват*)

Бука: Слушам о неком попу, који је зазидео жену. Беше ли то Србин, Француз, Герман, шта ли?“

Шука: „Герман је зазидео нашу аутономију, ал онај који је зазидео жену, био је Румун.“

Бука: „Па шта ће бити с њим?“

Шука: С ким? Румуна ће можда обесити, а Герману су већ обесили — ордене.

П у с л и ц е.

○ Бизмарку је ушао само један (моно)полић ракије у главу, па већ хоће да све Пољаци из земље избаци. А шта ће тек бити кад му се цео монопол да.

△ До сада су цивилизатори Немци док живали да ракија народу шкоди. А сад се Бисмарк латио ракије, да њоме држави помогне. Даклем што

*) Хвала богу ако је само један, ако нема таквих више.

Слагач.

Његов пријан крчмар Перо, опази га, ће се крсти, зачуди се и почне му довикати:

„Бјежи, Радане, сруши ће се звоник на те!“

„Нека, нека, брацо, лако је бенетати, али добро се и миломе Богу помолити.“

„Твоје ужанција то до сада била није.“

„Е — да није.“

„Та ти си га највише и без узрока вређа.“

„Истина је, али валај од сада више нећу.“

„Амин Боже, баш би добро било.“

„Вићећеш“

„Та нећу виђети, већ чути.“

„Па добро, али пеш више тога ни чути.“

„Били чашицу добре шљоке?“

„Још ми се нерачи“

„А ће ћеш ужинати?“

„Још ме питаш.“

„Е! — !!“

„Та код тебе, ће и до сада.“

„Е — Па добро, идем одмах, да што боље приправим, доћи ће и лајтман Јово из Л.“

„Док је у цркву зазвонило, Лугар Радан био је први у цркви, стисно се у нуглић и моли се топло, ко још никада до сада.“

пароду шкоди то држави хасни! То је најновија теорија, којом се привезује народ за државу.

× Ни Енглеска не може даље без слободоумни начела, Гледстон се враћа. (Добар пример, — а још бољи пример).

○ „Политика самосталности. Политика слободних руку. Политика народних интереса“. — Та то је наша стара песма. А „Видело“ је само онда погоди, кад хоће народ да успава.

□ Да ми имамо слободноизбраног патријара, он би пожешком поци здерао мантију, — па више не би био Зделаровић него Здераловић — а то би му име боље доликовало.

★★ У званичним „Српским Новинама“ читамо, да су неки у Јагодини приложили за рањенике венац паприке. — То је јамачно за оне рањенике, који ће тек доцније осетити где су рањени.

△ Читамо у „Садашњости“ да у Кикинди није било никакве крађе него само проневере. (А ко зна можда није ни проневере било — већ само спурдисање новаца).

♀ Неки држе да је добро што је Чеди пало у тал да склопи мир. Он је — веле сретне руке. С киме се он погоди тога после затворе.

На ујину к Пери дошло је више кумпанијске го-споде, а међу њима поручник Јово и лугар Радан. Крчмар Перо започе шалу казивајући, како је лугар јутрос пред црквом метаниса.

Сва се господа гроотом насмијаше и запиташе:

Радан метаниса?! Радан, који ни у Бога не верује?!“

„Негрешите, господо; ја увјек у Бога вјерујем, а вје-рујте ми од данас ћу још и чвршће.“

„Како то Радане?!“

„Зашто, господо?“

„Та ти си Бога увјек вријеђао, умιο си псовати, као какав мађар.“

„Кајем се сада и сам, али од данас нећу више Бога и светиње вријеђати.“

„Ти нећеш?“

„Ова ми капљица вина последња била, ако вријеђа будем.“

„Ма шта је теби, Радане, те си данас тако побожан поста?“

Није ништа, али сам увидио, да небесан бити и Бога псовати невоља, јер он нас свих држи.“

„Не — не, теби се нешто припетило?“

„Та није ништа.“

„Точи Јово, да се окоражи, па ће нам казати.“

Чујемо да ће скоро изићи на свет једна здраво жалосна драма, под насловом „Старо Пазуво у Бечу.“ — Дело ће бити здраво скупо, — па ипак можда ба да ва.

Проба пера.

СЛ.

Тиранија и правда.

Мислио сам дуго,
Мислио сам јако:
Од куда је тиранија
Стекла име тако.

После сам се досетио, —
И с досетке ове
Требало би да се правда
„Ти доцнија!“ зове.

СЛ.

Мушица крај чаше вина.

Седила је мушица
Поред чаше вина
И уздисала је
Срцу из дубина.

Да л' је тужну море
Какви јади стари,
Па од тешка дерта.
Ни пити не мари!

Ил јој можда срце
За чим боље пуца; —
Или нема друштва
С киме да се куца.

Или се заклела
Да до века пости
Јербо је члан друштва
Од умерености.

Није, није, није,
Мушица би пила, —
Ох ал како, кад је чаша
Заклопљена била.

Г—д—н.

„Наше Доба.“

Та ви без сумње знате како изгледају новосадске таљиге. Е па замислите сад у тим таљигама упрегнутог рагу, који једва вуче ноге, и не може напред. Но пардон, добро ће бити да се разумемо. Ове таљиге и рагу нисам описао с тога, да с њима ваљда сравним „наше доба.“ Ја не волим сравнења, па ма она била и најбоља, јер сам научио да пишем просто и отворено У своје време ћете већ дознати, да сам овде мислио праве таљиге и правог коња.

Но хајд да дођемо одмах сасвим на чисто. Ми Срби смо те чудновате „среће“ и прилике, да имамо два: „наше доба.“ Прво „наше доба“ уређује се над облацима, и не знамо никад шта ће нам донети а друго „Наше Доба“ уређује се у Новом Саду, и знамо увек унапред да ће нам донети грдне од сваке руке. „Наше доба,“ које се уређује над облацима нема боје, а „Наше Доба,“ које се уређује у Новом Саду, доноси по програму за мрачњаке руменила и белила, а уз то избије у њему на површину гуштерасто зеленило, бело, зелено, као што видите мађарске боје.

Ево вам дакле велим унапред, да ћу писати о

„Ма — није, господо, ништа.“

„Јест — јест нешто, казуј.“

„Но, Радане, што ти неш своме капитану казати?“

„Ма-а, господине капитане тешко ми је казивати, али Вама, из воље не могу, дакле ево ово је, господо.“

„Ви знате господо, да ја од дјетинства мога по гори одам, био сам већ са вуцима и ајдуцима, срето сам и убија међеде, био сам неколика пута у атаку с турцима на кордуну, али се до јутрос још нигда препо нисам.“

„Прицукни де му лајтмане.“

„Вала!“

„Дакле?“

„Јутрос прије сунца био сам већ код дебеле букве, станем онђе, да лулу запалим, али ти се озго из вршка низ пут чује клепка и по гласу разабирем, да брзо лети.“

„Судим, да тако рано није нико козе изагно, дакле морале су нечије преноћити, па је ваљда вук на њих набарла и сад их низ пут лапуши. Заклоним се за букву, натегнем пушку и чекам „фертиг“, али ти нешто само и малено — звонећи слети у ону долину, чујем звоно по долини, е — мени то већ није по вољи, јер невидим никакове домаће животиње, која би звонила. Ал' ти изниче из долине управ на ономе грочићу, ће но сам ја зимус онога вука убио. Оно стаде и гледа к мени, а клепка му

на врату; Одмјерим — штроц једном, ни варнице, натегнем па штроц и опет — ни варнице, штроц и трећи пут, опет ни варнице. Е — господо, то ме уплаши, што штуч мој, који ме нигда изневерио није — несаставља. Видим, да туј пушка не помаже, почмем се крстити, а оно ти с мјеста онога њик лијево у онај бездан, што но је под оном литицом уз пут.“

Мени косе у зрак одоше, а и грознина ме некаква стресе, прекрстим се па бјеж.“

„Е — мој Радане, ја сам држо, да си ти бар нешто, а сад видим, да си и ти страшивица.“

„Молим г. капитане! Ја од дјетинства мога по гори одам, сретам и вука и ајдука, међеда и свакојаке змијурине, али се нигда тако препо нисам, јер ме до јутрос моја пушка још нигда изневерила није.“

„Ваљда је закиснула, или одавно набијена била?“

„Није Богме, него на утвору пушка несаставља, она само од крста бјежи.“

„Па каква та утвора изгледаг“

„Хм! — какова? Награда, ко што већ утворе изгледају.“

„Па какова?“

„Од међеда и вука је мања, срни или зецу валика

новосадском „Нашем Добу.“ А писаћу о њему ес тога, што хоћу да вам приповедим, како су га ово дана носили на продају. Али, знам већ унапред, да сте усљед овог мог отвореног писања, постали јако љубопитни. Ви мислите, сад ћете чути о субвенцијама, о диспозиционом фонду, и т. д. и т. д. Е ал ви'те, неће бити о томе реч. Та нисам предузео себи да ја изнесем „Наше Доба“ на пазар, но сам се решио писати о томе, како је уредник изнео тај лист на пазар. Еле сад знате шта хоћу и шта нећу, те могу прећи на ствар.

Дакле било је неколико дана по новој години. Новосадском пијацом прошле су многе таљиге. Догодила се тога дана велика реткост, чистиле су се улице, те су на таљигама извлачили из вароши блато. Пролазе дакле једне таљиге с блатом, пролазе друге, треће, четврте и где сад, још једне таљиге. Лој среће ли нам лепе, та зар се баш решише, да из града Нова Сада извуку сву нечистоту?! Последње таљиге о којима вам говорим пуне су вр'ом. Вуче их оклепана рага, а погнуо главу незнам дали од терета или од срамоте. Није ни чудо, та то што вуче, мора да је и црној земљи тешко. Таљиге су пуне вр'ом са бројевима „Нашег Доба.“ Лагано се креће воз пијацом; по кад — кад се спотакну точкови о камење и тада испадне по неки број у благо. Кочијаш који вози „Наше Доба“ и не окреће се. Можда је тај човек немаран, а можда и мисли: „та ни газда тих новина није макнуо главом, кад виде, где „Наше Доба“ онако уопште оде у блато.

На рогљу стоје случајно неколико занатлија и разговарају. „Боже мој, брат Саво, хоће ли све те таљиге редом изручити на лиману.“

— Како би то могло бити, човече. Зар тако

није, јер малене уши има, лисица није јер репа не има, а јазавац није, јер је штракасто и од њега веће.“

„Не бенави Бога ти, утвора не има; то је нека домаћа или дивија животиња била.“

„Да — да, лако је Вами сада ође код пуне чаше далматинскога руњеша мудровати, али да сте Ви јутрос онђе сами били, другојачије би диванили.“

„Ајд' мучи, то се теби само онако призрело.“

„Молим, ако би ме моје једино око (био је ћорав) које ме још до данас изневјерило није, баш и преварило, не би ваљда обадва ува, јер ко што Вам рекох, видео сам на моје очи“. . . .

„Какве очи? — Не имаш ван једно.“

„Добро дакле, видео сам на моје око, а чуо сам клепку на обадва ува, па или Ви сада мени вјеровали или не вјеровали, ја велим и опет, да је било.“

„А шта је било?“

„На што мој штуч несаставља, што се само крста плаши и у јадаве јаме бјежи, неможе друго бити, Бог с нами ође код овога благословљенога стола, ван патарњака, потро га крет часни.“

Сви у смјех прснуше, а Радан ће:

близу вароши да изруче ђубре, па да се изроде болести. Морају то даље носити.“

У том спазише таљиге са „Нашим Добом.“ (По разговору судећи рекао би човек, да су их и пре спазили.) Крај кола прође у исти пар пекарски шегрт с перецама и викну гласно: „три нове пар.“ Купите, купите. . . три нове пар.

Људи што стајаху унаоколо, прснуше у смеј. „А шта се смејете?“ — рече неко међу њима „Ја бих пре рекао, да је то жалосно.

Не потраја дуго, кад оне последње таљиге ста доше. Прве одоше напред, одоше да далеко иза вароши изруче блато, оне последње се зауставише на пијаци пред неким трговачким дућаном. Два шегрта излетише напоље.

„Ево ми рекоше, да ово овде изручим код вас“ — поче кочијаш. „Има 7 центи.“

— Зар је та хартија тако тешка? запита газда трговине. „Греси су ту мој брате —“ рече му неко, који случајно прође онуда. „Греси тежи од камена.“ А шта ће теби то?“

„Купио сам старе, лањске, заостале бројеве, да увијем еспац.“

„Хм, хм, дакле се то онако на фунте продаје. Нисам знао. Ја све читам да тај лист кошта на четврт године толико и толико. Право би било да напишу на челу листа и то, пошто је метерска цента „Нашег Доба.“

Из овога, што сам до сад причао, могао бих извести доказ како се „Наше Доба“ продаје одиста — на фунте. Али нисам ја такав човек. Испричао сам само, шта видео и чуо приликом једне шетње, и то ми је доста. У осталом сваки ће признати да је лањске бројеве „Нашег Доба“ постигла још лепша судбина. А било би и штета, да су их

„Е — господо, лако Вам се ође смијати, али да је који јутрос на моме мјесту онако сам био, не би се смијо.“

„Мој Радане, ја видим, да си ти страшивица, не има од тебе ништа.“

„Господине капитане, кад тако велите, онда Боже дај, да се и Ви шњиме састанете, па би ја онда видео, шта би учинили.“

„Кад би пушку имо пуцо би!“

„Јест, јест, кад би пушка саставити ћела.“

„Лако је за то. Што не би ћела!“

„Видим, Радане, да ти г. капитан не вјерује, а ја ти све вјерујем.“

„Е. онда сте ви мој, господин Лајтман.“

„Но, Јово, како можеш тако што рећи?“

„Знаш, госп. капетан, ја му вјерујем за то, што Радан ради горскога квара много на души има, а и другач — враг зна што је он до сад све починио, па га је Бог ваљда већ томе његовом звонару припустио.“

„А, господин Лајтман, ја сам мислио да ћете ви са мном држати, а сад видим да и Ви к врагу гледите, још горе него и г. Капитан.“

(Продужиће се).